

UNHA FESTA COMO HAI MOITAS

I

De Mondañedo a unha légoa,
Non curta, por máis que digan;
Á esquerda da carretera
Por que se vai pra Castilla,
Nun monte que hai moi costento,
Que sólo dá toxo e silvas,
Queirogas e algunhas xestas;
Nunha esvencellada ermida,
Un crego, que mal lle atende,
Ten nun San Cosme unha mina.
E dela as millores vetas
Seique anque choveran figas,
Colle sempre o día do santo,
Que alí van cantos o pintan
Coma ningún abogoso,
Pra curacións e pra dádivas.
Era o ano... (non sei cantos,
E eso que houbera sardiña,
E raxo a feixe na praza,
Pra levar pra encher a tripa)
Inda había noite e noite;
As taberneiras da vila
Sabendo que, de larpeiros,
Entre os devotos, tal día,

Non falta nunca fatado
Mais que abondo pra que as billas
Dos pelexos non se cerren,
Cara aos Samordás xa iban
Cos seus carretos, pra armaren
Onde moito non ferira
O Nordés, que, afeitar sole,
Xunto ao xuncras da capilla.
Diante eles, por un carreiro
Que dun rego vai pra riba,
E ao relanxo leva o adro,
Catro en conversa subían.
Eran catro dos que o agosto
Fan naquela romería.
Eran: un cego... que alupa
Canto alupe o de máis vista;
Unha... que co el fai de borne,
E é das que ni o demo pilla;
O sancristán, que aos romeiros
Pón o santo e toma as *micas*;
E o que dempóis de mirar
Saca á puxa as ofrendiñas,
Con que os devotos regalan
Ao crego por dila misa.
E digo ao crego, porque eu
Figúrome que nin pizca
De faragulla lles toca
Nin ao santo, nin a ermida,
Que si falaran, quizaives
Algo máis ca min dirían.
Desque chegaron, abriron
E entraron pra a sancristía;
Por certo sin tan siquera
Tomar a iauga bendita,
Nin botar as mans ás puchas,

